

Gefladder - deel I
Natuur met een knipoog

Marjori Hong

Eerste druk: 2021

Auteur: Marjori Hong

Druk- en bindwerk: Pumbo.nl

Fotografie & vormgeving: Marjori Hong

Illustratie cover: Vanessa van Munster, Nesjakleintjeart.nl

Auteursfoto & foto pagina 113: Paul Koene, Photostories.nl

Foto pagina 26: Stockafbeelding

ISBN: 978-90-831946-0-8

NUR: 410

Copyright ©: Marjori Hong

Uitgegeven door Yinnerpoints

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

INHOUD

Voorwoord	8
Groen getreiter	13
Een pelikaan in het park?	15
Gefladder in je hoofd	17
Wildplassen	18
Tegels erin, tegels eruit	20
Een nieuw vogeltje	23
Houd je snavel!	24
Yoga in de buitenlucht	26
Wanneer 't loopt, loopt 't	28
Hoge nood	31
<i>Niet (zo) mobiel?</i>	33
De grote groene sabelsprinkhaan	34
Op een roze wolk	36
Boom met een verrassing	38
Vlieg op, vlieg!	40
De bekende ooievaar	42
CSI Nieuw-West	47
Een opkikker	48
<i>Who knows?</i>	50
Multitasken met een zwemmende buizerd	51
Horen en luisteren	55
In memoriam	56
J'oe hoe, een uil in het Sloterpark!	57
<i>Beestjes</i>	59
De getolereerde spin	60
De minivijver	63
Kunstmatige inseminatie	67
<i>Kijk vooral ook omhoog</i>	69
Pitstop bij de lepelaars	70

Roodwangschildpad legt eieren	73
De zwanenmeerkoet	75
Vrijdagmiddagborrel	76
Ei, ei, ei, we zijn zo blij	78
<i>Met dezelfde mensenstreken</i>	80
Geroddel	81
Geruzie	82
Een mini eend?	85
<i>As the world turns</i>	87
Tinus en Toos	88
Botsing	93
Spechtentong	95
Beschuit met rupsjes	97
Waterpret	101
Een slok te veel	103
Waterbeestjes vangen	104
Een blauwe schicht	107
Ontbijtje?	109
Hof van Eden	110
De hazen rond Pasen	111
Disneyland Amsterdam	113
Onheil	117
Op heterdaad	119
De wraak van het labrynt	120

Filmpje kijken?	126
-----------------	-----

DE MINIVIJVER

Ja hoor, hoe blij kun je zijn, het was me gewoon gelúkt. Er zat een kikker in de minivijver!

Het vijvertje dat ik zo nodig per se, direct, onmiddellijk, meteen wilde hebben, nadat zich een paar maanden eerder plotseling een kikker gemeld had in de tuin. Het vijvertje, dat ik zodoende zelf op een regenachtige dag – want natuurlijk kon ik niet wachten op mooi weer – gecreëerd had, door een cementbak in te graven. Het vijvertje waarvan ik vond, dat er dan ook een kikkerhuis bij in de buurt hoorde te staan. Het vijvertje, waar zodoende al een paar dagen later een kikkerhuis bij in de buurt stond, waardoor ik zelf toch ook wel even dacht: Mar, nu ben je echt een beetje doorgeslagen. Maar inzet wordt beloond, werd hier toch wel weer goed duidelijk.

Na een uurtje in de sportschool, kwam ik die ochtend voldaan de woonkamer in gelopen. Met mijn jas nog aan, had ik vriendin Bo aan de telefoon. Al babbelend, met inmiddels één arm uit de mouw van mijn jas, liep ik vanzelfsprekend naar het raam om zoals gewoonlijk de tuin in te kijken.

Het eerste wat mijn aandacht trok, was gespartel in de vijver en luisterend naar Bo, dacht ik: ‘O nee, dat is toch geen vogeltje dat in het water is gevallen en er nu niet meer uit kan komen? Moet ik te hulp schieten?’ Om in diezelfde seconde een aantal vreemde pootjes te zien. Pootjes die bepaald niet bij een vogel hoorden, maar... bij een kikker!

“Ooooooh Bo, stop. Even onderbreken. Ik heb een kikker! Er zit een kikker in m’n vijver, whaaaah, het is gewoon gelúkt, gaaf!” Deze volwassen vrouw rende als een debiel door de kamer, met ogen die op zoek waren naar een camera die nergens bleek te liggen. Met m’n jas nog steeds aan één arm bungelend, stormde ik met de telefoon aan m’n oor de trap op naar m’n werkkamer. Ook daar lag géén camera. “M’n camera, waar is m’n camera, ik kan m’n camera niet vinden” galmde ik door de telefoon met aan de andere kant van de lijn een lachende vriendin: “Ha ha, wat leuk dat ik de primeur heb en de vliegende reporter live bezig hoor.” Ondertussen denderde ik de trap weer af, om me beneden opeens te herinneren dat m’n camera in m’n tas zat.

Met de camera uiteindelijk in de ene hand, de telefoon met vriendin Bo in de andere en m’n jas inmiddels uit, hing ik boven het vijvertje. Zou de kikker er nog zijn? Ja hoor, daar zwom hij. Al gauw kwam hij weer boven water, waar hij ontspannen leunend tegen een grote kei, rechtop bleef zitten. Geweldig!

Bo leefde vanaf de andere kant van de lijn helemaal mee. Een zinnig gesprek was verder niet meer mogelijk. Sterker nog: ik genoot er zó van, dat mijn eierstokken er spontaan van gingen rammelen. En ja, daar heb ik wat mee gedaan...

EEN SLOK TE VEEL

Weet je nog, die vrijdagmiddagborrel, toen muis erop los borrelde en ik bang was dat hij dronken in de vijver zou kukelen? Nou, jaren later overkwam het een spitsmuis, die waarschijnlijk gehoord had dat in mijn tuin feestjes gehouden worden. Maar een feestje werd het bepaald niet. En van waterpret kun je ook niet spreken: de spitsmuis was tragisch aan zijn einde gekomen!

Mijn kleinzoon Shane had deze ontdekking gedaan en met een schepje hebben wij de drenkeling uit het water gevist. Wat sneu om zo het leven te laten. Tegelijkertijd was dit voor ons weer een unieke kans om dit beestje eens van dichtbij te bekijken. Zie bijvoorbeeld die schattige tandjes eens, agossie.

Toen we de verzopen spitsmuis op het droge gelegd hadden, was er desalniettemin even niets schattigs meer aan. Dit was griezelig. Dit was... rigor mortis! Het beestje was zo stijf, dat het bleef staan. Wat bizar.

Wijze les

Wanneer je lekker loopt op te scheppen dat je wel tegen een slokkie op kan en zonder vallen over de rand van de minivijver kunt rennen, think again! Een ongeluk zit in een klein hoekje en dan piep je wel anders of... gewoon helemáál niet meer. Dan valt er niets meer op te scheppen, maar eindig je ongelukkig zelf op de schep.

